

Nina Stopar

SREČEVANJA NA OBROBJU JAZA

17. 1. – 15. 2. 2025

artKIT

»Kdaj se vse začne? Ko zgrabim čopič in stopim k platnu?

Plešem, premikam se po platnu in povsod naokoli. Združujem različne materiale in ustvarjalni proces je pomembnejši od tega, kar ostane/nastane na koncu. Proces je jedro mojega ustvarjanja. Slike so zgolj dokumenti, kakor spomin na nekaj, kar se je zgodilo.

S slikami upodabljam, kar je onkraj identifikacije, in se vračam k izvoru giba, barve in črte kot čiste predpojmovne abstraktne geste. Lahko rečem, da je moja umetnost embrionalna, če prikazuje potencialnost predkonkretnega, kot ples med vsem in ničemer. V tišini, ki ni prazna, je praznina, ki ni tiha. Bel prostor polnijo tudi instalacije, narejene iz najdenih, zavrženih predmetov, ki nasprotno izražajo potencialnost nečesa, kar je izgubilo vrednost, kot morda tišina.«

Nina Stopar na svoji prvi samostojni razstavi v Mariboru preizprašuje, koliko nas ljudje in prostor določajo in kaj pravzaprav smo oziroma kdo pravzaprav je jaz ali človek drugega kot prostor in ljudje, ki ga določajo, in koliko takšne določitve in srečanja oblikujejo podobo tistega, ki gleda skozi oči, in podobo tega trenutka, tukaj in sedaj. Zanima jo vprašanje identitete, vprašanje avtentičnosti, »ki postane aktualno šele, ko z obraza strgamo ali snamemo vse maske ali persone, ki jih nosimo, in se v sebi srečamo s praznino in polnostjo hkrati, ki je tako transparentna kot gladina vode, v kateri odseva svet. In misliti, da smo kaj več kot le fluiden tok, bi bila in je iluzija.

Identiteta je fluiden ples spontanij onkraj permanentnih identifikacij, s katerimi se odzivamo na svet okoli. Smo in nismo, neprenehoma le nastajamo in postajamo. Tako je Ples metafora za igrivo spreminjajoče se srečevanje jaza z življenjem, za živ sedaj, brez meje, umetnost pa tako rekoč artefakt ali obljuba, da je Plesalec z Identiteto umetnika bil na delu. Fluidna identiteta Plesalca, podvržena toku gibanja, minevajoča in spreminjajoča se, uhaja ponovitvam, režimom in serijam, značilnim za mehaniziranosti ne le sveta in družbe, temveč tudi telesa.«

Umetnica to identiteto Plesalca raziskuje skozi abstrakcijo v abstraktnem gibanju, z abstraktno umetnostjo, z manjšimi instalacijami iz najdenih predmetov ter s slikarstvom telesa, pri tem pa prostor kot lastnost telesa in mesto nahajanja izpostavlja kot primarno nujen za preseganje časa izmuzljive identitete in kot mesto nastajanja tiste, ki že ni več. V tem smislu so artefakti, razstavljeni v galeriji, obrabi ali podobe preteklega, že ne več minljivega jaza in spominjajo na fotografije, ki želijo minljiv trenutek zapisati večnosti. Morda to s slikanjem počenja tudi umetnica.

Poleg najnovejših in nekaj starejših del razstavo spremlja video zapis, s katerega obiskovalke in obiskovalci spoznavamo umetnično ustvarjalno prakso. Slike velikih formatov, ki jih slika s telesom, z rokami in stopali, na koncu ustvarjalnega procesa dokonča tako, da nastanejo barviti in večplastni asemblaži. Ob slikah beremo njeno ljubezensko poezijo, ki jo predstavlja

---

Nina Stopar
SREČEVANJA NA OBROBJU JAZA
17. 1.–15. 2. 2025

artKIT, Glavni trg 14, Maribor
Odpiralni čas: od torika do petka od 15. do 19. ure, v soboto od 10. do 13. ure

tudi s performansom v času razstave. Manjša dela na papirju, ki za razliko od večjih nastanejo na običajen slikarski način, in najdeni, a obdelani, predelani predmeti, nekakšni *objet trouvé*, ki jih reciklira, obarva, jim spremeni namembnost ali jih naredi brez namena, z obilo ironičnih podtonov vzpostavljajo multilog, kar skozi različne oblike umetnosti v svoje celotnem opusu tudi počne.

Umetnostni izraz črpa iz giba, plesa, iz meditativnih stanj in ozaveščanja svojega jedra skozi gib, osvobajanja telesa in duha. Njena dela so manifestacija procesa, so brezmejna, slike nimajo roba, lahko se prosto gibljejo po prostoru, lahko jih obračamo kakorkoli in vsakič spregovorijo drugače. V prepletu plesa, slikanja, poezije, literature in filozofije skozi performans (skozi akt dejanja) ustvarja večplastne umetnine. Skozi gib nezavedno postaja zavedno, postaja slika.

Nina Stopar svoj slikarski pristop navezuje na dediščino akcijskega slikarstva in abstraktnega ekspresionizma. Sama pravi, da je to intuicija telesa: »Jaz sem čopič, jaz sem barva, jaz sem oblika, jaz sem slika. Rada se izgubim v nezavednem polju slikanja, da najdem svoj resnični izraz.«

Poleg velikoformatnih slik je razstavljena tudi **Knjiga umetnice (Artist book)** v obliki pesniške zbirke kot oblika pesniškega dnevnika, ki je nastal poleti leta 2023 v času umetničinega bivanja v Dahlewitzu, medtem ko so **mini instalacije** iz najdenih predmetov in izdelki, nastali v obdobju, ko je pesnica preživljala čas v tujini, postavljeni na steno, kot mini slike, in v prostor. Razstava »dokumentov« ali artefaktov (poezije, knjige umetnice in instalacij) nam tako daje vpogled v neko obdobje in življenje umetnice, »mojo identifikacijo jaza, ki obstaja le v kolikor obstajajo dokumenti. Ali pač?

Šele sedaj pravzaprav lahko spoznavamo, da so bežna srečevanja, stikanja ključna za artikulacijo mislečega in jaza in moje identitete, ki je tako nestalna kot obraz, ki gleda v zrcalo. A vendarle so take prostorske določitve nujne in bistvene in vse, kar za človekom ostaja.

Kdo pravzaprav je umetnik v tej luči jaza in čigava je umetnost? Komu pripada umetnost in kaj nam sporoča o posamezniku in družbi?»

Ko vprašanje zastavi radikalneje: »Ali jaz, umetnica, obstajam le zavoljo svojih artefaktov – umetniških del, ki jih puščam za seboj, ker jim moram puščati, saj se zdi, da so ta edini dokaz moje identitete, edini dokaz mojega obstoja, saj se v vodi vsak odsev razblini?

Ali pa lahko obstajam, umetnica, tudi brez tega (artefaktov)?«

Citati: Nina Stopar

Vmes: Peter Tomaž Dobrila

BIOGRAFIJA

Spletna stran

Nina Stopar (roj. 1982) je profesorica slovenskega jezika in filozofije, pesnica, vizualna umetnica in plesalka, ki je leta 2007 diplomirala na ljubljanski Filozofski fakulteti in na isti ustanovi leta 2016 končala še magistrski študij z delom *Sodobna umetnost v filozofski refleksiji* pod mentorstvom dr. Leva Krefta. Po skoraj desetih letih poučevanja se je preusmerila na področje vizualne umetnosti in leta 2021 sklenila še magistrski študij slikarstva na ljubljanski ALUO z delom *Slikarstvo telesa kot duhovna sprememba v času nedoločenosti* pod mentorstvom prof. Sergeja Kapusa in dr. Leva Krefta. Odtlej se ukvarja z raznovrstnimi ustvarjalnimi praksami, in sicer od klasičnega slikarstva do slikanja s telesom in performansi, plesa in poezije. Živi in dela v Žerjavu, v občini Črna na Koroškem in Ljubljani.